

Pelin Erdoğan

HOS GELDİN

Bir insanın tüm yaşamı boyunca işitmekten en çok haz duyduğu kelimelerden biri kendi ismiymiş. Bu isim onun biricikliğinin ve varoluşunun ilk mührüymüş. Henüz bilinmeyenler, var olmayanlar için isimsizliğin hüküm sürdüğü bir diyar varmış. Her insan, o diyarın içinden geçerek gelirmiş dünyaya. İsmi aldıkları ilk andan itibaren kendi bestesini çalmaya başlarmış. Evrene, var olanlarla var olacaklar arasında köprü kuran sonsuz bir müzik yayılmış. Sevgiymiş bu, her şeyin, her yere hoş geldiği tek şeymiş.

Dünya sonların olduğu ömürlü bir yer. Burada her şey için bir başlangıç bir de son var. İyilik ve sevgi bu kuralın dışındaymış, onlar sonsuzmuş. Yaşamımızı iyilikle ve sevgiyle doldurursak ismimizi, varlığımızı sonsuz kılarmışız.

Babaannem her insana ismiyle hitap etmemi ve sevgi kelimelerini dilimden düşürmememi öğütler.

Saatlerdir pencereden gökyüzüne bakıyorum. Uçsuz bucaksız. Masmavi. Beyaz bulutlar oradan oraya salınıyor. Kazadan bu yana ilk kez bu kadar uzun süre gökyüzüne bakabiliyorum. Babaannemin öğütlediği gibi yapıyorum, onlara isimleriyle hitap ediyorum ve “Hoş geldin” diyorum.

Bir sabah aniden karar vermiştik. Uzun bir aradan sonra ilk kez yola çıkacaktık. Nereye olacağı önemsizdi.

Mutluyduk. İstekliydik. Yine günlerce arabamızda baş başa müzik dinleyerek yolculuk yapacaktık. Yolda olmayı sevmemiz, ikimizi birleştiren, evlenmemize neden olan ortak yanlarımızın en güzeliydi.

Yola çıktığımız o günün yaşamımıza getireceklerinden haberdar olsaydık kararımız değişir miydi?

O yol, “Hoş geldin” diyebilmemiz için miydi?

Kim bilebilir...

Böylesine sevdiğimiz yollar, seyahatler bizim için bir süreliğine talihsiz ve tuhaf bir şekilde yaşamız olmuştu. Hayatımızda her şey iyi giderken kocam anlayamadığım bir şekilde kendini alkolün kollarına bırakmıştı. İkimiz de arkadaşlarımızla buluştuğumuz özel günlerde alkollü içecekler içerek eğleniyorduk ama zaman içinde alkol kocamın elinden düşürmediği bir şeye dönüşmüştü, onu öylesine sinsi bir şekilde kendine bağlamıştı ki bunu anlamak güçtü.

Kocam ve ben birbirimizi seviyorduk. Evli olmamızı seviyorduk. Kocamın bana söylediği, bildiğim bir sorunu yoktu. Sağlıklıydık. Arkadaşlarımız, dostlarımız vardı. Yardımsever kişilerdik. Kendimizin iyiliğini istediğimiz ölçüde dünyanın da iyiliğini istiyorduk. Her aldığımız kararda ve attığımız adımda iyilik ve sevgi önceliğimizdi.

Neydi başa çıkamadığı? Başa çıkılamayan şeyler midir alkolün nedeni? Hâlâ bilmiyorum.

Eminim ki her insanın karanlık sırları vardır ama yollar parıltılı bir sevgide birleştiğinde o sırlar yumuşar ve ipeksi yaşam ipliklerine dönüşür. Zarifçe titreşen iplikler aydınlık olur, cevap olur, güvence olur. Aydınlık, karanlığı yutar.

Alkol, kocamla benim aramda hadsiz bir ayırık otu gibi bitmişti, birbirimizden ayrı uyuyup uyandığımız

günleri çoğaltıp “her gün”e vardırırmıştı. Yaz gecelerinde bahçemizde, kış gecelerinde çalışma odasında içiyordu. Sabaha karşı yanıma geliyordu. Yatağımızın yanında durup bir kaç dakika saçımı okşuyordu ve sonra sessizce odadan çıkıp salondaki kanepeye kıvrılıyordu. Her sabah saç tellerimde başlayan aşk öykümüz çok geçmeden kanepeye doğru savrulup çürümeye meylediyordu. Uyandığında alkolün etkisinden özgürleşiyordu. Her şey yeniden tazeleniyordu. Ayrık otlarından temizlenmiş verimli bir bahçede yine el ele, göz göze oluyorduk. Yolda olmakla alkolde kalmak arasında sıkıştığımız o günlerde alkol galip gelmişti. Yolculuklarımız işte bu hazin döngüde sekteye uğramıştı.

Yalnızca izliyordum. Susarak. Bir şey sormadan.

Birbirini seven insanlar için soru sorulmasına gerek olmayan cevaplar daima vardır. İki sevgiliden biri düşerse diğerrinin eli ona daima uzanır, düşenin “düştüm” demesine gerek olmaksızın uzanır.

Yardım etmek gerçek bir sanat, şüphesiz dünyadaki en yüce sanat. İncelik ister, öz sevgi ister. İpeksi titreşimlerin ışıltısı her zaman iyileştirir. Yardım edecek olan kişinin, o şifalı titreşimleri incitmemesi ilk koşuldur. Düşen kişinin, kendine en yakın yerde daima tutacağı bir elin olduğunu bilip onu ancak hazır olduğunda tutması da onun sanatıdır ve kural onun için de geçerlidir. Şifalı titreşimlere hoyrat davranmadan, onların aydınlığını çalmadan nazikçe yardımı kabul edip içinde sindirirse varoluşun mucizevi ikilik dengesinde, almayı vermeye dönüştüren bir simyacı olur.

Çoğumuz biri düştüğünde hemen koşup kaldırmaya çalışırız. İlk yaptığımız şey o kişiyi kaldırmak için ellerinden tutup çekiştirmek olur. Amacımız yardım etmektir. Bu aceleci tavrımızın şifalı titreşimleri zedelediğini

bilmeden yaparız bunu. Ne acı ki yaşamımızda en çok ıskaladığımız şeydir sanat. Onun kendine has diliyle her yana yayılışına duyarsız kalırız. Oysa baksak görürüz düşen bir kişi için yerin çekiminin söyleyeceklerinin olduğunu, anlarız yerin çekiminin Dünya'mızı resmeden eşsiz bir sanat olduğunu.

Hiçbir düşünüş boşuna değil. Dikkatsizlik, taşla takılma... Her ne olursa olsun yerin çekiminin düşen kişiye söyleyecekleri vardır, bu yüzden onu kendine iyice çekmiştir. Kişi yaşamında her şeyi hızla tüketiyorsa ve öfkeliyse yerin çekimi onu düşürerek hızın, öfkenin can yakıcı tarafını gösterir, ona yavaşlamasını ve öfkesini yatıştırmasını söyler. Kişi dalgınsa, etrafını saran görkemli varoluşa bakmıyorsa ve bir şeylere küskünse yaşamın zerrelere fark etmesi için ona işaretler verir, bedeninde bir yara açıp kanatarak tüm yaşamı oluşturan can suyunu gösterir.

Düşen her bir kişi için bu düşünüşü gören en az bir şifacı kişinin olması boşuna değil. Ne şekilde olursa olsun, düşen bir kişi görmüşseniz ve o düştüğünde onun yanındaysanız yerin çekiminin size de söyleyecekleri vardır, bu yüzden onu çekip düşürürken sizi de orada, ona en yakın mesafede tutmuştur. Her insana doğarken verilen mucizevi varoluş bilgisini, şifalı titreşimleri, koşulsuz sevgiyi size hatırlatır. Sizi şifacı kılacak olan şey bu bilgidir. Düşen kişinin ne durumda olduğunu anlamamız, kalbinizle olduğu kadar aklınızla da hareket etmeniz için gerekli olan tüm işaretleri size sunar.

Hepimiz doğum ve ölüm arasında, üst üste binen saydam serüvenler demetinde, bize ayrılmış olan biricik yerimizde yaşıyoruz. Yer çektiği sürece... Yerin çekmediği yerde başka bir varoluş başlıyor.

Şimdilik buradayız. Dünya'da. Yerin çektiği ve o

çekimin bizimle konuştuğu bu yerde. Düşen ve düşeni kaldıran, yardım alan ve yardım eden, hepimiz aynı yerin çekimindeyiz. Buradaki her şey, varoluşun mucizevi ikilik dengesinde almayı vermeye dönüştüren bir simyacı olmamız için var.

Yerin çekimi, Dünya’da hangi elin hangi ele ne zaman ve nasıl uzanacağını, bir elin hangi eli ne zaman ve nasıl tutacağını kayıtlı olduğu, yaşamın tüm sırlarının mühürlendiği kozmik diske giden bir geçit. İnsanlar bu geçide “zaman” ismini verdi. Dünden bugüne gelen, bugünden yarına giden hayali bir yol... Ve bu yol, yer çektiği sürece var... Yerin çekmediği yerde zamansızlık başlıyor.

Acı veren ve çözümsüz gibi hissedilen, dayanılması güç durumlarda, çözümün zamana bırakmakla kendiliğinden geleceğine dair yaygın bir kabulün olmasındaki geçerli sebep bu olsa gerek. Zaman, önünde sonunda yüce bilgiye ulaştığımız bir geçit olarak bizi içine alıyor. Yerin çekimine kulak vermemek, yerin çekiminin olmadığı boşluklarda gelişigüzel uçmak gibi bir şey olurdu. Öyle olmadığımıza göre, ayaklarımızı bastığımız bir yer her zaman olduğuna göre bu Dünya’da yerin çekimini istesek de istemesek de, fark etsek de etmesek de işitiyoruz. Tüm mesele, işittiklerimizi anlayabilmek. Bu yüzden dakikalar, saatler, aylar giriyor devreye. Biz anlayınca dek uzanıyor bu hayali yol, bu geçit...

Kocam için de benim için de yerin çekiminin söyleyecekleri çok fazlaydı belli ki. Onun ayağının takılıp tökezlediği şey alkol şişeleriydi. Kendini uyuşturduğu, bilincini kapattığı o gecelerde yerin çekiminin bize ne söylediğini anlamaya çabalıyordum. Ellerimi kocamın her zaman görebileceği, hissedebileceği bir yerde tutuyordum. Onu tutup çekiştirerek kaldırırsam ellerimizi sonsuza dek ayıracağımızı biliyordum. Sevmek böyle bir şeydi,

bilmek, bilebilmek. El ele tutuşmanın bir derinliği vardı. Eller birbirine değmediğinde bile görünmez bir bağ o elleri birbirine kenetlenmiş hâlde tutuyordu. Sevmek böyle bir şeydi, görünmez bağlarla birbirine daima bağlı olmak, bu bağı bilmek, bilebilmek. Kocam ellerimi, yarım almaya hazır olduğunda tutmalıydı, istediği için tutmalıydı.

Oysa... Tutmuyordu. Gittikçe daha çok uyuşmaya meylediyordu.

Alkol şişelerine elimi sürmüyordum. Onları saklamıyordum. Kocama, “içme” demiyordum. Susuyordum, yerin çekimi konuşuyordu. Bekliyordum, yerin çekimi aylara varıyordu. Karşımdaki geçit büyük bir geçitti. O yoldaydım. Orada beklemiştim. Sevgimizi alkolden arındırmak için aylarca beklemiştim.

O günlere dayanabilmemin tek sebebi, yolun en nihayetinde yüce bilgiye varacağına olan inancımdı. Ama bazen de elimde olmadan ümitsizliğe düşüyordum. Sanrılarla oradan oraya savruluyordum. Metanetime yerle bir edecek büyüklükte bir boşluk, mutlu sohbetlerimizin olduğu kanepemizde, el ele tutuşarak uyuyup uyanığımız yatağımızda öyle güçleniyordu ki yerin çekimine bile meydan okuyordu. Sanki bir gün aniden bir kara deliğe dönüşecekti, beni, kocamı, zamanı yerimizden söküp koparacaktı ve içine batıracaktı. Orada hepimizi öyle bir bükecekti ki ışık bile kurtulamayacaktı! Işık bile! Öyle zamanlarda babaannem sesleniyordu, “Dua oku” diyordu. Ona göre yerin çekimine kulak vermenin, sevginin sonsuzluğunu hissetmenin tek yolu dua okuyordu. Dua, geçidin girişinde ve çıkışında ve her yerinde en güçlü anahtardı. Bana pek çok dua öğretmişti.

Babaannemin öğütlediği gibi yapıyordum, dua okuyordum. İyileşiyordum. İyileştikçe bileleşiyordum.

Korkmuyordum! Yerin çekimi Büyük Uzay'da hiçbir şeyin yok olmadığını, ömrü bitenden bir yenisinin doğduğunu söylüyordu. Hiçbir şey yerin çekiminin bu cümlelerini kulaklarımdan, kalbimden silemiyordu... "Öyleyse devam" diyordum kendime. Geçitte kalmaya, ellerimi kocamın yakınında tutmaya devam ediyordum.

Babaannem kocamın alkol bağımlısı olduğu dönemde neredeyse her akşam evimize gelmişti. Kur'an'dan bölümler seçip bize okumuştı. Kocamın, babaannemden okumasını en çok istediği bölümler evrenin yaratılışını anlatan bölümlerdi. Kocam kuantum fiziği alanında akademik çalışmalar yapıyordu. Doğumu ve ölümü anlamaya, evrenin nasıl oluştuğunu bilmeye öyle çabalıydı ki babaannenim okuduklarından sonra uzun uzun gökyüzüne bakarak düşünüyordu. "Gündüz ya da gece, mavi ya da siyah, nasıl bir mucizesin sen!" diye mırıldanıyordu ve sonra bana, kendine, babaanneme bakıyordu, "Biliyor musunuz, ne büyük bir mucizenin içindeyiz..." diyordu. Babaannem, "Biliyorum" diye onaylıyordu onu, "...biliyorum." Sağ elini kalbinin üzerine koyup gözlerini kapatıyordu.

Galaksiler oluşmadan önce dev kara delikler oluşmuştu. Onlar Büyük Uzay'ın rakipsiz yenilmezleriydi. Kendilerinden çok daha büyük yıldızlarla karşılaştıklarında bile onları kendilerine çekerek yutuyorlardı. Başka bir kara delikle karşılaşırlarsa onunla birleşip daha büyük bir kara deliğe dönüşüyorlardı. Akıl almaz büyüklükte yerçekimi kuvvetine sahiptiler. Neyi içlerine çekelerse ezip sıkıştırıyorlardı. Bu ihtişamlı kuvvetin ezdiği her şey akıl almaz küçüklükte parçalara ayrışıp en nihayetinde kendinden daha küçük, hiçbir şey olmayan sicimlere dönüşüyordu. Onlar zarifçe titreşen küçücük ipikçiklerdi.